

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 9To/22/2017  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112011567  
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8112011567.1

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.06.2019, v trestnej veci obžalovanej F. X., pre trestný čin skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 4 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, vo forme účasti - pomoci podľa § 10 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/118/2012 zo dňa 21.03.2017 takto

### rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie prokurátora.

### odôvodnenie:

Okresný súd Prešov napadnutým rozsudkom sp. zn. 2T/118/2012 zo dňa 21.03.2017 podľa § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodil obžalovanú F. X., nar. XX.XX.XXXXv T., trvale bytom W., B. č. XX, zo skutku právne kvalifikovaného ako spolupáchateľstvo podľa § 9 ods. 2 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 pomoc k trestnému činu skrátania dane a poistného podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 148 ods. 1, 4 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, na tom skutkovom základe, že

1. v presne nezistený deň v mesiaci december 1997 v objekte športovej haly na Nábřežnej ulici č. 1 v Prešove po dohode s už odsúdeným F. K., zabezpečili fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 22/12/97 s dátumom 12.12.1997 od dodávateľa, v tom čase už neexistujúcej spoločnosti V. s.r.o W. X, na sumu 4 515 000,- Kč ako aj fiktívny príjmový pokladničný doklad č. 98/97 zo dňa 16.12.1997 na sumu 4 515 000,- Sk na poklade fiktívnej zmluvy o obstaraní záležitostí č. 08/01/97 z 01.08.1997 medzi X. M. a V. B. W. X. Tieto doklady následne za účelom zaúčtovania do účtovníctva na strane výdavkov za odmenu odovzdali v Prešove X. M., ktorý tieto doklady potom zaúčtoval do svojho účtovníctva za rok 1997 a použil ich na neoprávnené zníženie svojho základu dane z príjmov fyzických osôb a skrátanie tejto dane za rok 1997 vo výške 1 845 260,- Sk, čím X. M. pomohli k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor daňovej povinnosti vo výške 1 845 260,- Sk ( 61 251,41 Eur).

2. v presne nezistený deň v mesiaci december 1997 v objekte športovej haly na Nábřežnej ulici č. 1 v Prešove po dohode s už odsúdeným F. K., zabezpečili fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 22/12/97 s dátumom 12.12.1997 od dodávateľa, v tom čase už neexistujúcej spoločnosti V., na sumu 500 000,- Kč, ako aj fiktívny príjmový pokladničný doklad č. 97/41 na sumu 503 000,- Sk na podklade fiktívnej zmluvy o obstaraní záležitostí č. 20/01/97 z 22.12.1997. Tieto doklady následne za účelom zaúčtovania do účtovníctva na strane výdavkov za odmenu odovzdali v Prešove V. Q., ktorý tieto doklady potom zaúčtoval do svojho účtovníctva za rok 1997 a použil ich na neoprávnené zníženie svojho základu dane z príjmov fyzických osôb a skrátanie tejto dane za rok 1997 vo výške 137 560,- Sk, čím V. Q. pomohli k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor daňovej povinnosti vo výške 137 560,- Sk ( 4 566,15 Eur).

3. v presne nezistený deň v mesiaci december 1997 v objekte športovej haly na Nábřežnej ulici č. 1 v Prešove po dohode s už odsúdeným F. K., zabezpečili fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 12/01/97 s dátumom 18.12.1997 od dodávateľa, v tom čase už neexistujúcej spoločnosti V., na sumu 1 003 009,-

Kč ako aj fiktívny príjmový pokladničný doklad bez čísla na sumu 1 000 000,- Sk na podklade fiktívnej zmluvy o obstaraní záležitostí č. 12/01/97 z 12.12.1997. Tieto doklady následne za účelom zaúčtovania do účtovníctva na strane výdavkov za odmenu odovzdali v Prešove P. T., ktorá tieto doklady potom zaúčtovala do svojho účtovníctva za rok 1997 a použila ich na neoprávnené zníženie svojho základu dane z príjmov fyzických osôb a skrátenie tejto dane za rok 1997 vo výške 342 513,- Sk, čím P. T. pomohli k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor daňovej povinnosti vo výške 342 513,- Sk ( 11 369,34 Eur).

4. v presne nezistený deň v mesiaci december 1997 v objekte športovej haly na Nábřežnej ulici č. 1 v Prešove po dohode s už odsúdeným F. K., zabezpečili fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 19/12/97 s dátumom 22.12.1997 od dodávateľa, v tom čase už neexistujúcej spoločnosti V. na sumu 130 000,- Kč ako aj fiktívny príjmový pokladničný doklad číslo 97/40 na sumu 130 780,- Sk na podklade fiktívnej zmluvy o obstaraní záležitostí č. 19/01/97. Tieto doklady následne za účelom zaúčtovania do účtovníctva na strane výdavkov za odmenu odovzdali v Prešove V. A., ktorá tieto doklady potom zaúčtovala do svojho účtovníctva za rok 1997 a použila ich na neoprávnené zníženie svojho základu dane z príjmov fyzických osôb a skrátenie tejto dane za rok 1997 vo výške 27 815,- Sk, čím V. A. pomohli k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor daňovej povinnosti vo výške 27 815,- Sk ( 923,28 Eur).

5. v presne nezistený deň v mesiaci december 1997 v objekte športovej haly na Nábřežnej ulici č. 1 v Prešove po dohode s už odsúdeným F. K. zabezpečili fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 16/12/97 s dátumom 22.12.1997 od dodávateľa, v tom čase už neexistujúcej spoločnosti V., na sumu 500 000,- Kč ako aj fiktívny príjmový pokladničný doklad číslo 97/38 na sumu 503 000,- Sk na podklade fiktívnej zmluvy o obstaraní záležitostí č. 16/01/97 zo dňa 22.12.1997. Tieto doklady následne za účelom zaúčtovania do účtovníctva na strane výdavkov za odmenu odovzdali v Prešove P. S., ktorý tieto doklady potom zaúčtoval do svojho účtovníctva za rok 1997 a použil ich na neoprávnené zníženie svojho základu dane z príjmov fyzických osôb a skrátenie tejto dane za rok 1997 vo výške 148 812,- Sk, čím P. S. pomohli k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor daňovej povinnosti vo výške 148 812,- Sk ( 4 939,65 Eur), čím spolu pomohli uvedeným daňovníkom neoprávnené získať obohatenie na úkor ich daňovej povinnosti v celkovej výške 2 501 960,- Sk ( 83 049,85 Eur), pretože nebolo dokázané, že skutok spáchala obžalovaná.

Po vyhlásení rozsudku, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku, prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie. Prokurátor svoje odvolanie odôvodnil podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 18.05.2017. Prokurátor konštatuje, že súd prvého stupňa odôvodnil rozhodnutie, že nebolo spoľahlivo preukázané, že skutok spáchala obžalovaná a poukázal na vykonané dokazovanie, z ktorého podľa názoru súdu vyplynulo, že vystavené doklady sú fiktívne. Obžalovaná bola členkou Astran klubu, avšak nie je preukázaná spojitosť medzi ňou a spoločnosťou V., ani to, aby účtovné doklady odovzdávala svedkom, ani aby prevzala peniaze za vystavenie dokladov. Tieto úvahy považuje prokurátor za nesprávne a má za to, že boli vyhodnotené jednostranne, v prospech obžalovanej, teda na základe toho súd nerozhodol správne, ak obžalovanú spod obžaloby oslobodil. Poukazuje na skutočnosť, že pôvodne v tejto veci bola obžalovaná X. spoločne stíhaná spolu s F. K., ktorý už za tento skutok bol právoplatne odsúdený. Nie je preukázané, že obžalovaná X. nikdy nemala žiaden vzťah k spoločnosti V. rovnako ako odsúdený K.. Ďalším nesporným faktom, vychádzajúc z právoplatných rozsudkov, je skutočnosť, že zaúčtovaním fiktívnych účtovných dokladov osobami uvedenými v jednotlivých skutkoch obžaloby došlo ku skráteniu dane z príjmov fyzických osôb za rok 1997.

Čo sa týka zainteresovanosti obžalovanej na spáchanom skutku, podľa názoru prokurátora, súd nesprávne vyhodnotil výpoveď F. K., ktorý uviedol, že to bola práve obžalovaná, ktorá celú záležitosť so znižovaním daňovej povinnosti prostredníctvom fiktívnych dokladov iniciovala. Ďalším dôkazom v neprospech obžalovanej je výpoveď svedka G., ktorý uviedol, že na predmetných rokovaniach, resp. stretnutiach, kde sa riešilo zabezpečovanie fiktívnych dokladov, bola aj obžalovaná.

Poukazuje v ďalšom na výpoveď svedkyne T., ktorá v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní na tejto výpovedi zotrvala. uviedla, že práve obžalovaná ju oslovila s tým, že sa dajú spraviť faktúry, aby nemusela platiť daň. Popísala jej celý postup, ako aj to, za akú sumu by tieto faktúry boli vystavené, pričom výslovne jej obžalovaná povedala, že za 10% fakturovanej sumy jej vystaví faktúru na to, aby neplatila daň. Predmetnú faktúru jej odovzdal K. a bola tam aj obžalovaná. Navyše, po problémoch na

daňovom úrade jej K. odmietol vrátiť vyplatenú sumu s tým, že peniaze odovzdal obžalovanej. Nevidí preto dôvod, prečo súd tejto jej výpovedi neuveril, keď vypovedala riadne, po zákonom poučení, a nič nenasvedčuje tomu, aby jej výpoveď bola nepravdivá.

Rovnako svedkyňa Q. uviedla, že to bola obžalovaná, ktorá iniciovala možnosť znižovania dane prostredníctvom vystavenia fiktívnych faktúr za 10 %-tnú odmenu. Pokiaľ svedkyňa na hlavnom pojednávaní uviedla, že si nepamätá, kto faktúru vystavil a komu odovzdala peniaze, tak k tomu len toľko, že hlavné pojednávanie sa uskutočnilo s výrazným časovým odstupom od spáchania skutku a je vcelku logické, že svedkyňa si po mnohých rokoch nemôže pamätať detaily stretnutia a je logické aj to, že pokiaľ v prípravnom konaní vypovedala v roku 2007, čo bolo cca 10 rokov po skutku, vtedy si to nepochybne pamätala lepšie. Pritom v prípravnom konaní uviedla, že vystavenie faktúr za odmenu iniciovala obžalovaná, ktorá bola aj pri odovzdaní peňazí, pričom neskôr im K. povedal, že sa s peniazmi rozdelil s obžalovanou. O mnohom svedčí aj záverečná veta pri výpovedi z prípravného konania, že obžalovanú nechce ani vidieť. Obdobne vypovedal aj manžel Q., ktorý dokonca na hlavnom pojednávaní potvrdil, že práve obžalovaná im odovzdala pokladničný doklad spolu so zmluvou na 10% z vystavenej sumy. V neposlednom rade aj svedok M. vypovedal, že celé to iniciovala obžalovaná, ona mu odovzdala predmetnú faktúru. Odmenu za vystavenie faktúry dal v obálke na stôl pred obžalovanú a ešte jedného pána, ktorého nepoznal, pričom títo obaja prišli spolu a priniesli faktúru. O zainteresovanosti obžalovanej na stíhanom konaní vypovedala rovnako ako skôr uvedení svedkovia aj svedkyňa M. A.. Za tohto dôkazného stavu je toho názoru, že uvedené dôkazy vo svojom súhrne dostatočne usvedčujú obžalovanú, že okrem už odsúdeného K., ona spáchala skutok uvedený v obžalobe a že bola priamo zainteresovaná na tom, že pre svedkov boli vystavené fiktívne účtovné doklady slúžiace na zníženie ich daňovej povinnosti, a teda že jej oslobodenie spod obžaloby nie je správne a zákonné. Prokurátor navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil Okresnému súdu Prešov na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaná prostredníctvom obhajkyne zaujala stanovisko k odvolaniu prokurátora, ktoré bolo doručené súdu dňa 14.07.2017.

K argumentu č. 1/ prokuratúry konštatuje, že samotné odsúdenie F. K., pôvodne obvineného spolu s ňou ako spolupáchateľom za trestné činy založené na obdobnom základe, má byť dôkazom o jej vine, no to popiera jej ústavné právo na prezumpciu neviny a spravodlivý proces. Samotná skutočnosť, že F. K. bol za obdobné trestné činy právoplatne odsúdený, nemôže znamenať aj to, že trestných činov sa dopustila. Spáchanie trestných činov, ktoré sú jej kladené za vinu v obžalobe, je nutné preukázať tak, aby vo vzťahu k nej boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Prokuratúra však nikde neuviedla, v akej svojej výpovedi to F. K. uviedol. Práve naopak, F. K. poprel, aby sa zúčastňovala skutkov, z ktorých bol uznaný vinným.

Z výpovede na hlavnom pojednávaní zo dňa 23.05.2013 vyplýva, že F. K. sa zoznámil s obžalovanou prostredníctvom jej syna F.. V tom čase mal s pánom A. firmu X., B., ktorá sa venovala účtovníctvu. Obžalovaná bola v tom čase členkou Astran klubu, z ktorého poznala veľa ľudí a uviedla, že im sprostredkuje stretnutie za účelom, aby mohli robiť pre niektorých účtovníctvo. Obžalovaná bola s ním prítomná len pri prvom stretnutí, keď ich predstavila.

Odsúdený F. K. konštatoval, že už 12 alebo 13 rokov chodí ohľadne týchto prípadov na súdy, a stále tvrdí, že obžalovaná sa s ním nepodieľala na zabezpečovaní a odovzdávaní fiktívnych faktúr, ku ktorým sa on sám priznal, ani s ňou nemal dohodu o vystavovaní fiktívnych faktúr. Tvrdí, že všetko zabezpečoval on sám s p. H.. Doklady odovzdával tým ľuďom sám, bral od nich peniaze. Obžalovaná pri týchto skutkoch nebola prítomná.

K argumentu v bode 2/, kde svedok G. mal uviesť, že na rokovaní, na ktorých sa riešilo zabezpečovanie fiktívnych dokladov bola aj obžalovaná, poukazuje na to, že toto tvrdenie nie je pravdivé a nie je jasné, z akého dôkazu prokuratúra vychádza. Zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 10.06.2013, kde bol vypočutý svedok W. G., vyplýva, že si pamätá len na pána M., ktorý za ním prišiel, aby mu spracoval daňové priznanie za rok 1997-1998. Prišiel za ním aj pán M., či nevie zabezpečiť nejakú miestnosť na rokovanie. S kým M. rokoval a o čom vtedy, si nepamätá, rokovali za zatvorenými dverami. Pamätá si, že vtedy na skončenie tohto rokovania čakal spolu s obžalovanou v jeho kancelárii. Či sa obžalovaná poznala s pánom M., to nevedel potvrdiť. Všetky faktúry, ktoré mu predložil svedok

M., zapracoval do účtovníctva. Nikdy nevidel, nepočul ani takú informáciu nemá, aby obžalovaná takéto fiktívne faktúry zabezpečovala, vystavovala či odovzdávala.

Obhajkyňa poukázala, že svedok G. obdobne vypovedal aj v prípravnom konaní. Zdôrazňuje, že svedok G. vo vzťahu k obžalovanej nikdy nepovedal, že by sa udialo to, čo tvrdí prokuratúra. Vo vzťahu k svedkovi X. M. poukazuje, že ide o jedného z najdôležitejších svedkov v tomto konaní. Svedok X. M. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že zhruba pred 14-rokmi sa zúčastnil stretnutia v Prešove, kde sa stretol s určitými ľuďmi. Jeden Slovák, druhý sa predstavil ako konateľ českej firmy. Odovzdali mu doklady a on im za to zaplatil nejakú sumu peňazí. Neuviedol, že obžalovaná bola na tomto stretnutí, ani si nepamätal, že by ju tam videl. Na doplňujúcu otázku odpovedal, že obžalovaná X. nebola nijako zúčastnená na skutku, za ktorý je on odsúdený, ani nikoho na krátenie dane nenavádzala. Svedok nevedel nič o tom, aby obžalovaná zabezpečovala alebo vyhotovovala faktúry pre iných členov Astran klubu, alebo že by brala za túto činnosť nejakú províziu.

K argumentu č. 3/ prokuratúry, že svedkyňa T. mala potvrdiť, že obžalovaná ju oslovila, že sa dajú spraviť faktúry, aby nemusela platiť daň a že popísala celý postup, ako a za akú sumu boli tieto faktúry vystavené, poukazuje, že vôbec nie je jasné, kedy sa mala svedkyňa T. takto vyjadriť. Svedkyňa T. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.03.2013 vypovedala niečo iné, ako to prokurátor uvádza v odvolaní. Svedkyňa povedala, že obžalovaná ju oslovila s tým, že sa dajú spraviť faktúry, aby nemusela platiť daň a že jej popísala celý postup. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.03.2013 svedkyňa na rozdiel od tohto tvrdenia prokuratúry sa vyjadrila: „Bolo nám povedané, že si môžeme na základe určitej faktúry pokrátiť daň.“ Svedkyňa vypovedala, že im to bolo povedané. Vôbec však nehovorí o tom, že kto jej to mal povedať, čoho sa to týkalo, ako by sa to malo stať a o akej faktúre je reč. Na otázku prokurátora uviedla, že to bola p. X.. Následne vypovedala, že nevie sa vyjadriť k tomu, či jej to presne povedala pani X. a nevedela sa vyjadriť k tomu, kedy bola prítomná sama a kedy tam bol pán K.. V kontexte nejednoznačnej výpovede je veľmi ťažko založiť vinu obžalovanej, keďže z výpovede vôbec nie je jasné, o akej faktúre je reč, kedy sa tak malo stať, kedy jej obžalovaná mala faktúru ponúknuť, na čom mala byť založená, nehovoriac o tom, že svedkyňa si vlastne ani nepamätala, čo jej hovorila. Na druhej strane svedkyňa na hlavnom pojednávaní potvrdila, že nikdy nedávala za daňové priznanie peniaze X., ale že peniaze odovzdávala pánovi K.. Na základe tejto výpovede nie je možné usudzovať, že by sa zúčastnila obžalovaná spáchania skutku č. 3/.

Vo vzťahu k argumentu uvedenému pod bodom 4/ k svedeckej výpovedi C. Q. konštatuje, že svedecká výpoveď svedkyne Q. je nepresvedčivá, neistá a nijako presne nepreukazuje, že by obžalovaná mala byť tá osoba, ktorá jej manželovi pomáhala pri skrátaní dane a poisťného. Svedkyňa popisuje udalosti všeobecne, že bolo im povedané, nie je však jasné, kým malo byť povedané, v akej súvislosti. Ďalej popisuje, že na stretnutí sa mal zúčastniť aj jej manžel, pani T. a pán M.. W. Remetová, pán M. a pán Q. však túto skutočnosť vo svojich výpovediach takto neuvádzajú. Prečo prokuratúra nežiadala odstrániť vyššie uvedené rozpory vo výpovedi tejto svedkyne, to jej nie je jasné. Na základe tejto výpovede svedkyne nemožno prijať záver, ktorý prezentuje prokurátor vo svojom odvolaní.

Ďalšou zaujímavou skutočnosťou je to, že prokurátor nepoukázal, že svedkyňa Q. v prípravnom konaní vypovedala, že oni s manželom tomu ani veľmi nerozumeli, čo mala im obžalovaná navrhovať. V tejto súvislosti poukazuje na to, ako môže svedkyňa svedčiť o niečom, čomu nerozumela a o čo ide, ale vie posúdiť po 20-tich rokoch, čo mala vtedy povedať obžalovaná, ak jej nerozumela. Je absurdné tvrdenie prokuratúry, že veta svedkyne Q. z prípravného konania a to, že obžalovanú nechce ani vidieť, má niečo dokazovať. Je to veta vytrhnutá z kontextu a nemôže nič preukazovať. Vôbec neodráža situáciu, čas, okolnosti a dôvody, za ktorých svedkyňa vypovedala. Veta môže tiež znamenať aj presný opak toho, čo tvrdí svedkyňa a napr. môže znamenať, že svedkyňa sa nechcela pozrieť do jej očí, pretože jej bolo trápne, ak by musela svoju nepravdivú výpoveď konfrontovať s obžalovanou.

Vo vzťahu k argumentu 5/ prokuratúry konštatuje, že výpoveď svedka V. M. je dôkaz irelevantný, táto výpoveď nesvedčí o žiadnom skutku, z ktorého je obžalovaná, keďže svedok nebol prítomný v žiadnom z uvedených skutkov.

K argumentu č. 6/ prokuratúry konštatuje, že svedkyňa V. A. na hlavnom pojednávaní 9.6.2015 uviedla, že F. K. nepozná, obžalovaná X. u nej požíva vážnosť a nikdy ju na krátenie dane nenavádzala, ani od nich neprijala žiadnu odmenu.

Obhajkyňa následne v celkovom kontexte poukazuje na základnú zásadu trestného práva „ v pochybnostiach v prospech obžalovaného.“ Má za to, že nemožno prihliadať na nepresné, nejednoznačné dôkazy ako sú výpovede svedkov Q., najmä ak existujú dôkazy, ktoré svedčia o opaku a to výpoveď svedka K., G. a M.. V závere obhajkyňa poukázala aj na znalecký posudok č. 3/2008, z ktorého vyplýva, že v období od 27.02.1998 do 13.03.1998 prekonala cievnú mozgovú príhodu, nebola schopná rozpoznať svoje konanie práve v čase, keď sa dotknuté daňové priznania vyhotovovávali a podávali do 31.03.1998. Z toho vyplýva, že len ťažko sa mohla zúčastniť konaní, ktoré sú uvedené v obžalobe. Na základe uvedených skutočností považuje rozsudok súdu prvého stupňa za logicky správny. Dôvody odvolania okresnej prokuratúry považuje za nedostatočné a zjavne neodôvodnené. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd odvolanie zamietol ako nedôvodné.

Na základe riadne a včas podaného odvolania krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné

Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní postupoval tak, že bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanej ako aj okolnosti svedčiace v jej prospech. V oboch smeroch vykonával dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Týmto postupom súd prvého stupňa naplnil základnú zásadu vyjadrenú v § 2 ods. 10 Tr. por.

Súd prvého stupňa hodnotil dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne, od toho, či ich obstaral súd, orgán činný v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Týmto postupom došlo k realizácii základnej zásady vyjadrenej v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí podrobne rozobral jednotlivé dôkazné prostriedky a skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazných prostriedkov.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí následne hodnotil jednotlivé skutočnosti vyplývajúce z dôkazných prostriedkov. Tu je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí sa vysporiadal s jednotlivými argumentmi, ktoré namieta prokurátor vo svojom odvolaní. Súd prvého stupňa vyhodnotil jednotlivé skutočnosti vyplývajúce z dôkazných prostriedkov a dospel k správne záveru, že obžalovaná bola členkou Astran klubu. Z vykonaného dokazovania nevyplývala žiadna spojitosť medzi ňou a spoločnosťou V.. Nebolo preukázané, že by odovzdávala účtovné doklady a faktúry jednotlivým svedkom. Jedinou skutočnosťou, ktorá bola preukázaná, bola tá, že sa poznala s F. K. a zabezpečila jeho prítomnosť na stretnutí členov Astran klubu. Cieľom tohto stretnutia bolo to, aby im vypracoval daňové priznanie. Nebolo preukázané na základe vykonaného dokazovania, že by obžalovaná sa delila o odmenu za fiktívne faktúry s už odsúdeným F. K.. Aj samotný svedok V. Q. konštatoval, že on nič také nevidel. Išlo z jeho strany iba o domnienku. Tak, ako súd prvého stupňa poukázal, nebola preukázaná pomoc obžalovanej pri páchaní trestného činu.

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu je vecne správne, argumentačne zdôvodnené a úvahám súdu prvého stupňa niet čo vytknúť.

V závere krajský súd musí poukázať na tú skutočnosť, že prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov konanie obžalovanej právne kvalifikoval ako spolupáchatelstvo podľa § 9 ods. 2 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 pomoc trestnému činu skrátene dane a poistného podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona účinného do 31.12.2005. Už v samotnej tejto právnej kvalifikácii konania obžalovanej, tak ako je uvedená v obžalobe sa prejavuje nelogickosť, kedy prokurátor spája priameho páchatela trestného činu s účasťou na spáchaní trestného činu, čo je logicky vylúčené, pretože páchatel (spolupáchatel) trestného činu je ten, kto spácha trestný čin, teda vykoná činnosť, ktorá je popísaná v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, naplnil svojím konaním všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Na druhej strane Trestný zákon upravuje formy účasti na spáchaní trestného činu, či už vo forme organizátorstva, návodu alebo pomoci. Účasť je založená na zásade akcesiority účasti, vo všeobecnej rovine to znamená závislosť trestnej zodpovednosti účastníka

na trestnej zodpovednosti hlavného páchatel'a, teda logicky nemôže v jednom konaní vystupovať obžalovaná F. X. ako spolupáchatel'ka trestného činu a osoba, ktorá poskytla pomoc k spáchaniu trestného činu. Toto postavenie sa navzájom vylučuje.

Vzhľadom na tieto skutočnosti, krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.  
jednohlasne

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.